

1974 nyár, átdolgozva 75. febr. 14.

Mindig előjöttek életem messzi-ragyogói –
s amikor én megyek hozzátok: mindig eltűntök –

Ilyenkor mind itt vagytok velem – valószínűtlenül közel jöttök,
közel megyek;
szép, komoly dolgokat tudunk meg egymásról –
elbeszélgetünk – az éjfelet nem is vesszük észre sohasem.

Elhányom magam.

– Életem első szerelme – mondja valaki

– Hja, életem első nagy szerelme – öklendezem ettől a mocsoktól [Jó, tudom – ez durvaság-
nem sajátom – ez igaz – de
néhány elképzelt tény egy
adott rendszerben, egy
adott képben, írásban –
dühöngővé teheti az embert –
és akkor káromkodik – az ellen-
példa, ellentét annyival szebb,
mélyebb, igazabb, valóságosabb
a káromoltnál – hogy elsimítja –
– a jogos káromkodás felkavarta
hullámok utórezgéseit – és minden
a helyénvalónak tűnik – egy nagy
fentről jövő izzó rezzenéstelen
nyári hőség – vibráló, nehéz illatú,
bozsgó hangú csendjében

A Magnólia bokor letört szál virága a várárokban,
A te hosszú hajad,
soha el nem ért magad –
soha be nem fogadó magad –

És Te, aki

– akit szeretnék tudni, mert most sem értelek,
nem magam miatt, hanem magad miatt ...

A férjed lehet, hogy 'nem is finnyás barom, és nem is fal föl' (A. Rimbaud nyomán)

S nem engem szerettél, hanem őt –

De engem is –

És néha látni akarlak. [Sok hónappal ezután egy éjjel
terhesnek láttalak álmomban. Tornáztál.
Akkor azt mondtam: –Jó tornász lesz a kicsiből. (kölyökből)
Addig azt hitted nem vettem észre –

Utána vállamra hajtottad
fejed – és én: előtte elképzelhetetlennek tartottam
De fejedhez szorítottam fejem.]

– Első szerelmem – hányni tudnék. Nem: – első szerelmeim;

Meg: – Hajh! – régen volt dolgok

Hanem: – Bennem élő kevés kedveseim,
akikhez mentemben a bozót rátekeredett lábamra,
én hadakoztam, de nem haladtam;

nem értem el hozzátok.

Órák alatt nyíló –

Te is, aki vagy

s aki: úgy tűnsz – eltűnsz. [Jól tűnt, mert nem sokkal utána eltűnt]
akit ágyamra ültetlek és néha megkérdem: Mit jelent
egy kapcsolat – meddig, milyen mélységig lehet
és igaz.

Fölfogtad már, hogy ennyivel a meglévő házasságok milliói léteznek,
csak az ember fölfordul tőle –,
hogyan ez a jövő borzaszt.

Tudod te, ki vagy te

s én,

s hogy több kell; te kellesz, hogy add végre magad –
kívánom, mert eltűnünk ebben a világban a sosemvolt előtt – a létező, őrző –
butítóban.

Rámragyogó – élnél bennem,

élnék benned –

Vajon tartalmaink elegendőek ehhez a megvalósuláshoz.

vagy odasodródunk

a lucskos vízhez –

kettőt perdülünk magunk körül – valami nem látott forgóban –
s máshol izzik föl a ragyogás.

Kapcsolat:

ne fusson minden oda –

nem lehetek minden szerelmemmel

mert eggyel nagyon együtt vagytok [Szerelmen most az egész arra
érdemes környezetet lásd –
ami arra érdemes,
s akik arra érdemesek]

Nem igaz, hogy olyan szűk lenne a világunk, hogy csak eggyel lehetünk teljesek –
Hogy csak egy ember terheit vehetjük – őszintén (őszintén?) – magunkra.
Ha többre nincs – erre sincs
erre se legyen! energiánk –
akkor mire van?
mivégre vagyunk –
mi a mocskos végre –
Avégre!

Néha olyan tehetetlen a düh, mint az ujjait bámuló négyhónapos.

Mosolyog.

És rosseb a körtenzorokba
Meg a deviátorokba.

Így együtt az egésze: csak utóbbiak nem szerelmeim.
Nincs idő.

„A menyegző” jó film. Néhol meg is értettem. W. Blake- el ugyanígy
vagyok – néhol megrezdülök (a rezonancia)
néhol a saját rendszerem szerint értem.
És ha nem is tudom: mit jelentenek az „emlékezetes ábrándok” szimbólumai –
hát istenem.

De én tudom, mit jelentenek ők [a bennem élő kevesek]

Valami érzést, ahova elbújhatok, ha végképp nem megy ez az egész kurvaság.

(Szókincsem apad – vagy inkább gyarapszik? – ezzel.)